

В ТЪРСЕНЕ НА МАЙЧИНИЯ ИНСТИНКТ

**КОЛЕКЦИЯ
„Каузата на бебетата“
Под ръководството на Мириам Сежер**

ДОМИНИК ЛЕЙРОНА

**В ТЪРСЕНЕ
НА МАЙЧИНИЯ ИНСТИНКТ**

© 2023 Вяра Любенова, превод от френски език
© 2023 Моника Богданова, редактор
2023 Авангард Прима, издател
ISBN978-619-239-880-4

Колекция на „Зеленият двор“ и „Каузата на бебетата“

Създадена през 1995 г. от професионалисти в различни направления (психоаналитици, гинеколози, акушерки, педиатри, изследователи, детски психиатри, хипотерапевти и др.), които се чувстват обвързани с посрещането на кърмачето, асоциацията „Каузата на бебетата“ има за цел развиването на едно все по-задълбочено познание на сетивността и чувствителността на фетуса до раждането, после и на бебето, още от момента на появата му на бял свят. Чрез разпространяването на тези знания, тя работи за това на детето да бъде отредено полагащото му се място – към него да се отнасяме не като към виртуален обект, който може да бъде измерен количествено, а с уважението, което дължим към неговото достойнство на субект.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР КЪМ БЪЛГАРСКОТО ИЗДАНИЕ.	7
ПРЕДГОВОР	9
ЛИЧНИЯТ МИ ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЪТ	11
ВЪВЕДЕНИЕ.....	15
„ИНСТИНКТ“ЛИ КАЗАХТЕ?	21
МАЙЧИНИЯТ ИНСТИНКТ	35
ДА СТАНЕМ РОДИТЕЛИ	47
РАЖДАНЕТО	61
ПРЕСТОЙ В РОДИЛНИЯ ДОМ	83
НАЙ-СЕТНЕ ВКЪЩИ!	131
ЕПИЛОГ	143
БИБЛИОГРАФИЯ	147

ПРЕДГОВОР

КЪМ БЪЛГАРСКОТО ИЗДАНИЕ

Сензитивно за инстинктивното

Изборът на заглавието „В търсене на майчиния инстинкт“ е породен от необходимостта да се говори за майчинството и да се разбере то като естествен, но и специален период, когато *сензитивността и придружаването на думите* също лекува. Не случайно преходът на жената към това да стане майка е означено с *родилка* – време, в което тя е уязвима, объркана и често тъжна, но и оболена, обезболена или реанимирана. Много често и бебето е отделено от нея, което активира силна тревога, дори паника, както и неподозирани емоции. Някои – съвсем естествени, но за други е важно да има някой, който *да чува не-назовимото*. Обикновено това е психоаналитикът в родилното отделение, където лекарите, акушерките, медицинските сестри са тези, които първи посрещат всички въпроси.

В работата ми през последните години като психоаналитик в родилно и неонатологично отделение (а от месеци и в педиатрично), често се налага да балансирам между постиженията на медицината и ясните медицински предписания, и въпросите на

жените, когато не състоялата се фантазия за раждането или за бебето се вплита в несъзнаваното – в този момент често о(т)плетено и проявено *с пълна сила*. Но *несъзнавано* и в този смисъл – неясно, даже объркващо.

И това е трудно за всички – медицинският екип полага усилия и е „на разположение“ (питали ли сте се как се живее с подобен професионален ритъм), но неразбираемите емоциите на жените често предизвикват неудовлетворение от свършената работа. Става още по-трудно, прибавяйки липсата на педиатри и неонатолози, на акушерки, ритъмът в болнична среда, ситуацията на спешност.

Чрез тази книга се надявам диалогът между медицинските екипи и пациентите да срещне своята пресечна точка. Без да се подкрепя противопоставянето между (проявите на) естествения майчин инстинкт и не-възможностите за неговото разгръщане в болнична среда, а да се създаде поле (по Бурди-йо), в което да се направи *каквото-е-възможно*, но с Желание за случване на най-доброто посрещане на Бебето, на разцъфтяването на Майката, с мисия за преминаване през „преддверието на живота“ (по Се-жер), когато началото определя бъдното.

проф. д-н Моника Богданова,
психоаналитик

ПРЕДГОВОР

Майчиният инстинкт страда: той беше пожертван пред олтара на феминизма. Загрижени, напълно основателно, да измъкнем жените от фатализма на бременността, причинена им от мъжете (често описвани като безотговорни и неуважителни), заклеихме майчинството като статут на робство. Да признаем неговия биологичен детерминизъм, би тласнало към животинския свят онези, на които искахме да върнем пълната отговорност за избора им, на първо място що се отнася до създаването на поколение, ключа към което притежават те самите. В рамките на две поколения, контролът на ражданията направи семейния кръг по-тесен, а движението, свързано с ученето и търсенето на работа, разпръсна семейството. Поради този факт имаме по-малко сестрички или племенничета, които да ни покажат какво означават сукането, оригването и пелените, както и бебешкият плач, гушкането, избухването в смях. Да родиш първото си дете днес, при нашия начин на живот, е абсолютно откритие за повечето жени. Повикан на помощ, интелектът им прелива от четива, интернет сайтове, блогове и подкасти, до такава степен, че не може да се ориентира. И с глава, пълна с противоречиви рецепти, те раждат детето си, което очаква само спонтанни прояви на привързаност, както и те

самите, които са го поканили, да се настани в корема на майка си.

И все пак, ако поговорим с жени, които носят бебе в корема си или на ръце, можем да открием в някои моменти на отпускане, действия, които изненадват и тях самите, сякаш нещо им убягва. А в хода на раждането, позиции и думи, от които в друго време биха се изчервили от срам, и които ги доближават до женските от животинския свят. Да, когато става дума за това да дадеш живот, животинското начало у нас взема превес и това трябва да ни успокоява, защото жените са раждали още много преди човекът да се сдобие със способността да говори и да философства. В крайна сметка, *homo erectus* е само едно изправено на два крака четириногло.